

Els somnis frustrats dels anys 60

TEATRE. Cinquanta anys després de la mort del President Kennedy, el director català Josep Maria Pou recupera l'obra *Los Hijos de Kennedy*, escrita per Robert Patrick.

À

Cinc personatges en un bar, però que és com si estiguessin en locals separats. Cada personatge té la seva pròpia història, i la expliquen de manera monologada. En cap moment interactuen entre ells. Podrien estar asseguts a quilòmetres de distància i explicar la seva història, ja que una no té res a veure amb l'altre, però alguna cosa els reté en aquell bar nocturn d'un barri de Nova York: La dècada dels anys 60. D'una manera o altra cap aconsegueix superar els esdeveniments d'aquella època. Aquest és l'argument amb què arrenca l'obra *Los Hijos de Kennedy*, una obra escrita per Robert Patrick a principi dels setanta i que Josep Maria Pou torna a reviure cinquanta anys més tard del assassinat del president americà, Kennedy.

Josep Maria Pou, director de l'obra, ens torna a portar el discurs que Patrick va escriure anys enrere per transportar-nos a la dècada dels anys 60, quan tot estava per fer i tot era possible. La dècada dels joves, dels drets de la dona, del moviment homosexual i la contracultura; de la Guerra del Vietnam, els míssils nuclears i el bloqueig de Cuba; del moviment hippie, del mur de Berlín... I de la mítica frase: "Fes l'amor i no la guerra".

Tot i el bon argument de l'obra, s'ha de dir que el repartiment és el punt fort de l'obra. Els cinc actors van més enllà de complir amb la seva comedia, fent un treball molt destacable i aconseguint fer creïbles uns personatges, particularment, una mica estereotipats. Tot i això, cal dir que els moments més delirants de l'obra són a càrrec de Fernando Cayo, qui interpreta a Sparger, un actor homosexual ficat en el món del underground teatral. I no oblidar a Ariadna Gil, qui interpreta a Carla, una jove aspirant a actriu qui es creu que serà la nova Marilyn Monroe.

D'altra banda, Alex Garcia i Maribel Verdú aporten el toc violent de l'obra. D'una banda, Alex qui interpreta un soldat que es converteix en assassí després de combatre a la Guerra del Vietnam i, la Maribel, qui interpreta a una jove hippie idealista que lluita per construir una Amèrica millor. I no ens podem oblidar del cinquè personatge, Wanda, una secretària de classe mitjana obsessionada amb el President Kennedy. Esplèndida la interpretació d'Emma Suárez. Sembla ser l'únic personatge qui no ha aconseguit malmetre la dècada dels 60, ja que en cap moment es veu involucrada en els moviments i els esdeveniments que van definir aquella època. Per tant, podríem dir que és la més feliç dins de la seva seva ignorància.

I, *Los Hijos de Kennedy* no seria el mateix sense la música. Així que durant l'obra no van poder faltar cançons de Bob Dylan o Jimi Hendrix. Cançons que van traient el millor d'un text el discurs que sembla haver-se sentit abans.

I és que els personatges es mouen com els orfes d'uns ídols que els van abandonar anys enrere: John F. Kennedy, Martin Luther King o Marilyn Monroe. Sobre cada un d'ells cau recau el llegat

d'uns ídols que els van prometre un lloc millor, i dels quals no més els queda una herència plena de desil·lusions i somnis frustats, que es donen cita a un bar qualsevol d'una ciutat com Nova York.